

MEDISCH COMITÉ NEDERLAND VIETNAM

Onze vraag aan u

Dit voorjaar vragen wij uw (extra) bijdrage zodat MCNV-medewerkers de kredietgroepen in Ben Tre kunnen blijven begeleiden. Tien jaar na de start van het kredietproject is er al veel ten goede veranderd, maar we zijn er nog niet. Structurele verbeteringen in het leven van arme mensen hebben veel tijd nodig. De vrouwen hebben onze hulp gevraagd om nieuwe productiegroepen in Binh Dai op te zetten. Met uw steun kunnen wij ze daarbij adviseren en krijgen meer arme vrouwen een kans om extra inkomen te verdienen voor hun families.

Bij voorbaat dank voor uw (extra) gift!

Samen werken,

samen uit de armoede!

In dit nummer onder meer:

Voorjaarsactie kredietgroepen Ben Tre

In gesprek met Marijke en Pieter

Terugblik 2018

Bestel nieuwe producten uit Vietnam

Column Tom Fluitsma

Bespreking The Vietnam War

“Veelzijdige aanpak kost tijd, maar werkt echt”

Marijke Postma-Rustenhoven en Pieter van den Hombergh, respectievelijk voorzitter en vicevoorzitter van de Raad van Toezicht van MCNV, bezochten in november Laos en Vietnam vanwege het 50-jarig jubileum. Een mooie gelegenheid om nog eens met eigen ogen te zien hoe MCNV te werk gaat en naar de bevindingen van collega's ter plekke te luisteren. Terug in Nederland wachten er een paar pittige vraagstukken: welke kant willen we de komende jaren op in de samenwerking met Vietnam en Laos? Wat is de beste manier om in Vietnam een halve eeuw aan opgedane kennis en ervaring te blijven inzetten voor de mensen die het zo hard nodig hebben? En ook: is het nog wel zo hard nodig? Marijke en Pieter vertellen op persoonlijke titel hoe zij er over denken.

Pieter: “Een project als LEARN* in Laos is voor mij een goed voorbeeld van het soort activiteit waarop MCNV zich in de nabije toekomst zou kunnen richten. Wij brengen studenten, artsen en wetenschappers bij elkaar vanuit ons netwerk om samen gezondheidsonderzoeken te verrichten. Met de uitkomsten van de onderzoeken helpen we de overheid van Laos, die echt zit te springen om dit soort informatie, zodat zij betere beslissingen kunnen nemen die de bevolking verder helpen.”

Marijke: “In LEARN komen drie speerpunten van ons werk samen. Wat we doen heeft wetenschappelijke waarde voor de langere termijn en we stellen de overheid in staat om onderbouwd beleid te maken, gebaseerd op adviezen. En de mensen krijgen uiteindelijk praktische oplossingen voor hun gezondheid en voeding. Dat is een uitbreiding van de traditionele “charitas” gedachte. Mensen helpen wordt interessanter als je je methodiek weet te vertalen naar trainingen en opleidingen, en naar een beter overheidsbeleid.”

Pieter: “Neem in Vietnam het project van de tienermeisjes, die te vaak jong zwanger raken en van school af moeten. Het project was met beperkte middelen opgezet en is nu toe aan de volgende stap, het zichtbaar en meetbaar

maken van de uitkomsten: een goede project-evaluatie is wenselijk. Maar daar is weer extra geld voor nodig. Ik denk dat de MCNV-donateurs daar nog steeds aan bij willen dragen. Op basis van vijftig jaar ervaring heeft MCNV een doordachte aanpak, met als gevolg dat de overheid regelmatig onze adviezen overneemt. Praktische ervaring gecombineerd met onderzoek en gefundeerd advies bieden zo een samenhangende benadering die ook voor andere organisaties interessant is.

Solidariteit blijft

Marijke: “Natuurlijk geven donateurs nu voor andere onderwerpen dan 50 jaar geleden. Noodhulp is niet meer nodig, maar er zijn zeer zeker nog kwetsbare groepen, met name in plattlandsgebieden, die dreigen achter te blijven. Solidariteit met deze kwetsbare groepen, dat is de gedachte die wij in de jaren zestig hadden en die is nog steeds niet veranderd. Onze collega's in Vietnam documenteren en vertellen wat er gebeurt binnen de kwetsbare en moeilijk te bereiken groepen en de regering luistert naar onze beleidsadviezen. Daarin heeft MCNV echt wat te bieden.”

Pieter: “Op bezoek gaan bij een MCNV-project is een aanrader voor alle donateurs die nog niet in Vietnam geweest zijn.

Ik vond het een prettige gewaarwording om te merken dat wij vanuit Nederland dezelfde zorgen en compassie ervaren als onze collega's en partners ter plekke. In materialistische zin heeft Vietnam zich sterk ontwikkeld. Fijn dat er nog zoveel mededogen is onder de bevolking met mensen die het minder hebben."

Zelfstandig verder in Vietnam?

Marijke: "We beraden ons nog over de zelfstandiging van MCNV in Vietnam. In principe kan de identificatie van problemen en oplossingen volledig in Vietnam en Laos plaatsvinden, dat spreekt voor zich.

De vraag is natuurlijk hoe we dat kunnen ondersteunen. Nu zijn we een Internationale Non-Gouvernementele Organisatie (INGO) maar om de band met de bevolking uit te bouwen en voldoende donoren te vinden onder de Vietnamese bevolking en het Vietnamese bedrijfsleven, is het nodig om een lokale NGO in Vietnam op te richten. Je kunt gewoonweg geen Vietnamese fondsen werven op kantoor in Amsterdam. Vanuit Nederland zal er bij de oprichting van zo'n lokale NGO vooral sprake zijn van morele ondersteuning, want de projecten gaan door en daarvoor hebben we alle bronnen uit Nederland hard nodig. De Nederlandse donateurs zijn daarin een onmisbare schakel, zij vormen nog steeds de ruggengraat van MCNV."

Pieter: "Er zijn allerlei goede nieuwe thema's te bedenken voor het werk in Vietnam, maar de basis van ons werk wordt gevormd door gezondheid, welzijn en het verbeteren van levensomstandigheden. Uiteindelijk is dat een heel brede paraplu, want ook veranderingen in het klimaat en stimuleren van ondernemerschap hebben invloed op het welzijn van mensen. Ik heb niet het idee dat onze core-business de komende periode moet wijzigen."

Waarom blijven investeren in MCNV-projecten?

Marijke: "MCNV is heel goed in Community Based Development, de ontwikkeling van mensen vanuit de dorpen en gemeenschappen zelf. En ik wil benadrukken, dat er binnen deze organisatie niets aan de strijkstok blijft hangen. Een heel belangrijk issue onder donateurs, en terecht!

Pieter: "MCNV heeft de wortels in de gemeenschappen, onze projecten zijn gebaseerd op solidariteit en het zijn concrete, aansprekende projecten. De inzet van de medewerkers in Vietnam en Laos is fantastisch." ◀

* In Laos runt MCNV het vijfjarige LEARN (Lao Equity through policy Analysis and Research Networks) programma, grotendeels bekostigd door de Europese Commissie om de capaciteit van gezondheidsinstellingen en het gezondheidsbeleid zowel binnen Laos als in de bredere Mekong regio te verbeteren.

Pieter van den Hombergh is sinds twee jaar lid van de Raad van Toezicht van MCNV. Na een korte flirt met MCNV als student in 1968 werd hij tropenarts en werkte hij in Tanzania en Kenia. Als huisarts in Almere bleef hij actief in Afrika. Eind 2018 bezocht hij Vietnam en Laos, ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van MCNV.

"Ik was niet meer in Vietnam geweest sinds 1995, toen er nog vooral fietsen reden in het dorpse Hanoi. Het vijftigjarig bestaan was een mooie kans om Laos en Vietnam te bezoeken en ik besloot er een vakantie aan vast te knopen met mijn vrouw en enkele familieleden. We zijn van de oude Laotiaanse hoofdstad Luang Prabang naar Vientiane gefietst en van daar vlogen we naar Vietnam. Laos was voor mij altijd wel het mysterieuze verre land geweest, het Timboektoe van Azië. Maar hoewel arm is het rijk aan cultuur. Een land met erg innemende mensen en op het MCNV-kantoor was dat niet anders. LEARN en Canteen zijn de MCNV-projecten in Laos, LEARN doet research naar voeding en moeder- & kindzorg. De overheid van Laos zit te springen om gegevens over gezondheid om beter beleid te kunnen maken en de eerste LEARN-rapporten werden erg gewaardeerd. Een bijzonder leuk project, dat leidt tot veel contacten over en weer met de VU en Wageningen en tot promoties.

Hartverwarmend evenement

In Hanoi was natuurlijk de ceremonie van het 50-jarig bestaan de grote klapper. MCNV ontving de vriendschapsmedaille van de president van Vietnam (de vierde al!), deze keer uitgereikt door Mr. Don Tuan Phong van de Vietnam Union of Friendship Organisations. Ontroerend waren ook de vele grote bloemboeketten en geschenken ter felicitatie waaronder houtsnijwerken gemaakt door gehandicapten in de verschillende MCNV-projecten. Er werd een ontroerende en knappe film vertoond met archiefbeelden en reportages van lopende projecten, waarmee je in een notendop 50 jaar MCNV voorbij zag gaan. In de film spraken de daar aanwezige

Ad Spijkers en Ron Marchand, MCNV'ers van het eerste uur. Het evenement was bijzonder goed georganiseerd door de staf van MCNV. Een van hen – Hieu – had geregeld dat in Laos en Nederland iedereen dat live op Facebook kon volgen. De ambassadeur van Nederland sprak, de Vietnamese TV zond een samenvatting uit en in de Vietnam Times was het voorpagina-nieuws. Maar het mooiste was dat datgene wat MCNV zo speciaal maakt zo scherp zichtbaar werd: de kwaliteit om iedereen, maar met name de minderbedeelden en mensen met een handicap, te betrekken in enthousiasmerende activiteiten, in vooruitgang. Zo sympathiek en hartverwarmend. Velen waren duidelijk emotioneel door het evenement en die brok in mijn keel voelde ik ook. Er werd afgesloten met een lopend buffet en prachtige muziek.

Meerwaarde van projecten ervaren

Op zondag gingen we naar een Microfinancieringsproject, dat ooit gestart was door MCNV. De voorzitter stond al klaar met 20 andere vrouwen en thee met guave en pomelo's. Daarvan word je, anders dan van onze koek en taart, niet dik en men lachte om het compliment. Heel open vertelde een aantal vrouwen in detail waarin ze de beperkte hoeveelheid geld, enkele honderden dollars, geïnvesteerd hadden en hoe het hun geholpen had om weer spirit te krijgen en ook wat meer koopkracht. Ze nodigden ons uit en zo zagen we hoe iemand geïnvesteerd had in hout, waaruit alternatieve medicijnen gemaakt werden, een ander had pomelo bomen gekocht en al een aardige boomgaard gerealiseerd en een derde een visvijver, waar helaas vorig jaar alle vis uitgespoeld was bij een overstroming. Maar ze benoemden zelf hoe de coöperatie hun verbonden had. Die ontstane band was ook een belangrijke meerwaarde van dit project. Voor mij was het behalve een bijzondere en nuttige reis ook een reis waarin ik begreep wat het MCNV-gevoel is.

Als je eenmaal ervaart hoe integer en hartverwarmend alle projecten zijn en de toewijding van de staf ziet, dan snap je wat al die MCNV'ers zo drijft. ◀

Samen aan het werk,

Deze vrouwen weten van aanpakken

Zodra we de brug over de Mekong rivier oversteken, verandert het landschap. We rijden de zuidelijke kustprovincie Ben Tre in, op weg naar Binh Dai district. De vele waterwegen maken het hier onmogelijk om op grote schaal gewassen te verbouwen of aan veeteelt te doen. Het water is zilt en dat maakt de grond ongeschikt voor bijna alle gewassen. Op stukjes land zien we kokospalmen en wat huizen. Langs de doorgaande weg is meer bedrijvigheid, een werkplaats, koffientje en een paar winkeltjes, alles met minimale middelen overeind gehouden. De mensen in Binh Dai hebben het niet breed, dat zie je meteen. Veel families zijn zelfs extreem arm en in deze dorpen heeft MCNV de afgelopen tien jaar Microkrediet projecten ondersteund.

In 2009 vroeg de Vrouwen Unie aan MCNV ondersteuning om in de armste dorpen van Binh Dai aan groepen vrouwen een lening te verstrekken, waarmee ze een koe, een geit of een paar eenden kochten om hun inkomen aan te vullen. Het lukte de eerste kredietgroepen met vallen en opstaan om het geleende geld terug te betalen. Sommige groepen lenen het geld inmiddels opnieuw uit. Ze sparen samen een beetje en helpen elkaar als ze eens een maand moeite hebben met aflossen, bijvoorbeeld omdat er een geit doodgaat. Tegenslag vangen ze in de groep op, een sociaal vangnet. De MCNV-projectmedewerkers begeleiden de kredietgroepen, geven praktische adviezen en organiseren eenvoudige trainingen over omgaan met geld, lenen en sparen. Voor de vrouwen is het advies van MCNV voorlopig onmisbaar; ze redden het nog niet volledig op eigen kracht.

Tien jaar, zijn we dan klaar?

Nee, we zijn er nog niet. Onze ervaring met andere projecten leert ons dat het langer duurt om de levensomstandigheden van de armste mensen structureel te verbeteren. We bedachten een plan om meer vrouwen en hun families te laten profiteren van het positieve effect van de kredietgroepen. Door samen te werken in een coöperatieve productiegroep, zoals een paddenstoelenkwekerij of een visdrogerij, kunnen de vrouwen samen een groter geldbedrag ineens

“Werken in een groep is goed voor mij, samen kunnen we meer verdienen”

samen uit de armoede!

Begeleiding nodig voor kredietgroepen

lenen en kunnen ze een stabiel inkomen verdienen. In 2016 startten de eerste productiegroepen in Binh Dai en tot 2020 hopen we er samen met onze partners nog eens 22 te kunnen laten beginnen.

Wat weten wij nu van paddenstoelen?

Eerst dacht Nguyen Thi Anh Tho (37, zoon van 11), leidster van de oesterzwammengroep in An Phu, dat het onmogelijk zou zijn om paddenstoelen te kweken. "We moesten iets verzinnen om geld te verdienen, want de groente en fruitoogst mislukte vaak door het zoute water hier. De Vrouwen Unie zei, waarom gaan jullie geen oesterzwammen kweken, dat is een goed product om te verkopen. Maar wat wisten wij daar nou van? We begonnen in 2016 met 20 vrouwen en een lening van 186 miljoen

oesterzwammen oogsten

Dong (ca. 7000 Euro) en we kregen uitleg van een man, die alles wist van oesterzwammen. Door heel hard te werken is het ons gelukt om een vast inkomen te verdienen. We zijn nu al met 27 vrouwen. Daar zijn we heel erg trots op!"

"We bedachten iets nieuws en het is ons gelukt!"

Phan Ngoc Minh is 36 en heeft 2 kinderen van 10 en 14. Ze werkt hier met veel plezier. Ze was voorheen klermaakster maar er was niet veel vraag naar haar werk, ze werkt ook in de rijstbouw. "Werken in een groep is goed voor mij, het extra geld gebruik ik voor eten en schooluitgaven. Ik kan nu meer kopen voor mijn kinderen. Ik werk hier 8 uur per dag. Wat is het leukst? Het oogsten van de paddenstoelen!"

Meer werk voor meer vrouwen

Verderop, in het dorp My Chanh, bezoeken we de nieuwe kookgroep van leidster Hong Van. Zij vertelt: "Bijna iedereen werkt hier overdag en er zijn veel grote bijeenkomsten zoals bruiloften en begrafenissen. Het kost de dorpingen heel veel tijd om voor al die mensen te koken. Wij bieden aan om bij mensen thuis te koken of we maken het eten bij mij thuis in de keuken en brengen het dan weg."

De kookgroep

Door samen te werken kunnen de vrouwen straks koken voor grote groepen tot wel 600 gasten, hebben ze berekend. Omdat de meeste vrouwen op het land werken of een koe houden, maar geen ervaring hebben met koken voor groepen, volgden ze samen een

kookcursus. Hong Van: "Met de geldlening kunnen we straks kookspullen kopen, schalen, eetstokjes, maar ook een koelkast. En als het goed gaat, ook een brommer met aanhanger om het eten snel te kunnen wegbrengen." Enthousiasme en plannen volop bij deze vrouwen, bij het weggaan bieden ze vol trots hun zelfgemaakte visitekaartje van de Hong Van Kookgroep aan. ◀

Onze vraag aan u

Wij vragen dit voorjaar uw (extra) bijdrage zodat MCNV-medewerkers de kredietgroepen in Ben Tre kunnen blijven begeleiden. Het is niet eenvoudig om extra geld te vinden voor deze kosten, het projectgeld is alleen bedoeld om uit te lenen aan de vrouwen. Daarom vragen we uw hulp! Met een bedrag van € 20.000 euro kunnen de MCNV-medewerkers in Ben Tre tot aan de zomer van 2020 hun advies- en begeleidingswerk voortzetten. Alleen met uw steun kunnen we de armste vrouwen vooruit blijven helpen!

Heel hartelijk dank voor uw (extra) bijdrage!

van Tom column

Tom Fluitsma is donateur van MCNV en sinds 1999 actief vrijwilliger, als redactielid van MCNV Magazine en reisleider van donateursreizen. Hij was al vaak in Vietnam, met en zonder donateurs. Dit jaar schrijft hij voor elk nummer van het magazine over een bijzondere herinnering aan een van de keren dat hij daar was.

Biogas

November 1999. Voor het eerst reis ik door Vietnam. Natuurlijk gaan we ook een paar dagen naar de Mekongdelta. Onze reisgids leidt ons langs toeristische bezienswaardigheden. Af en stopt hij ook een kleine verrassing in ons programma. Zo bezoeken we een klein boerendorp in de delta. We lopen het erf van een familie op en worden hartelijk ontvangen in hun eenvoudige houten huis. In een hok naast het huis liggen enkele grote varkens. We wisselen de beleefdheden uit die bij zo'n visite horen, de gids vertaalt: 'U bent welkom in ons huis. Neem wat van het fruit op tafel', 'Dankuwel, wat vriendelijk dat u ons wilt ontvangen'. Intussen kan ik mijn ogen niet afhouden van een gigantische plastic zak die onder het dak in het huis hangt.

Varkens. In Nederland houden we wel van een varkenskarbonaadje of spekkies. Daarvoor houden we veel varkens, wel zo'n 12,5 miljoen. De mest van al die varkens is bruikbaar in de landbouw, maar levert ook veel broeikasgas op. Dat kunnen we met een warmer wordende aarde slecht gebruiken. Geen verrassing dus dat dit onderwerp aandacht krijgt in het Ontwerp Klimaatakkoord. In een van de vele documenten die samenhangen met dit akkoord staat de volgende voorgenomen maatregel: 'Bewerking en verwaarding van alle verse varkensmest in gesloten regioclusters tot groene energie, vervangers van fossiele kunstmest en waardevolle meststoffen'.

Biogas. Vietnam telt 4 miljoen varkenshouders. Naast verschillen tussen Vietnam en Nederland is één ding hetzelfde: ook de Vietnamese varkens produceren mest en ook die mest levert veel broeikasgas op. In november 2018 verscheen in NRC een interessant artikel over een onderzoek naar de mate waarin landen erin slagen hun bevolking een goede levensstandaard te bieden, zonder daarbij ecologische grenzen te overschrijden. Vietnam komt in dat onderzoek relatief goed naar voren. Aardig detail: bijna 10% van de varkenshouders heeft een biogasinstallatie. Het artikel roept mijn bezoek aan Vietnam in 1999 in herinnering.

Terug naar de Mekongdelta, november 1999. Ik zit nog steeds naar die gigantische plastic zak onder het dak te kijken. Onze gids ziet dat. Dat was precies zijn bedoeling, hij heeft ons niet voor niets juist naar deze familie meegenomen. Hij laat mij niet langer in spanning: 'Deze boer heeft een paar varkens. Hij vangt de mest op in die afgesloten bak die je daar ziet. De biogassen die vrij komen leidt hij in die dikke plastic slang naar boven, in de grote zak. En aan de achterkant gaat een zwart slangetje naar het gasbrandertje op het keukenblok dat je ziet staan. Zo kookt deze familie op gratis gas'. Een bijzondere bezienswaardigheid, buiten de gebaande

toeristenpaden. Dat was in 1999. Nu, twintig jaar later, blijken er in Vietnam 350.000 varkenshouders te zijn met zo'n installatie. Voor zover ik weet heeft Vietnam geen Klimaatakkoord, maar de varkensboeren daar zijn wel een eind op weg bij 'de bewerking en verwaarding van alle verse varkensmest in gesloten regioclusters tot groene energie'. ◀

Donateursreis 2020!

Na de laatste MCNV-donateursreis in het afgelopen jubileumjaar slaan we nu een jaartje over en organiseren we volgend jaar, in 2020 dus, graag weer een donateursreis. Tijdens deze groepsreis bezoekt u een aantal MCNV-projecten in Vietnam, gecombineerd met enkele mooie toeristische bestemmingen. Het wordt weer een bijzondere reis en om tijdig met alle voorbereidingen te kunnen starten, vragen we donateurs om nu al hun interesse in deelname aan de reis in 2020 kenbaar te maken.

Gaat u volgend jaar mee?

Heeft u belangstelling, laat ons dat weten. U krijgt dan later dit jaar informatie over het programma, de datum van vertrek en de precieze kosten.

Pas dan beslist u over deelname. ◀

Mail aan reis@mcnv.nl

Etalage

Terug van weggeweest! In dit magazine bieden wij u een aantal producten uit Vietnam aan. Zoekt u een exclusief of origineel cadeaukje? Bestel snel!

Mooie katoenen sjaal, Vietnamese minderheden stijl. In twee kleurstellingen: zacht blauw/groen en rood/paars, maar iedere sjaal is uniek.

Prijs: € 15,- (inclusief verzendkosten)

Ideaal voor op reis: **zijden lakenzak**, 2-persoons, in lichtblauw en zachtgeel Prijs: € 25,- (inc. verzendkosten)

Handgemaakte wenskaarten (pop-up model) uit Vietnam. Set van 5 kaarten met verschillende motieven. Prijs per set: € 8,50 (inc. verzendkosten)

Bestellen kan door overmaking van het bedrag op NL07 INGB 0001 7064 15 t.n.v. MCNV, o.v.v. artikel, kleur (voorkeur) en aantal.

U ontvangt de bestelling binnen twee weken na overmaking van het betreffende bedrag. De opbrengst komt ten goede aan onze projecten. ◀

In het vorige MCNV-magazine schreven wij over het voedingsproject in Phu Yen, waar in de afgelegen dorpen veel kinderen ondervoed zijn. Onze aanpak bestaat onder meer uit het geven van adviezen aan ouders van kinderen onder de 5 jaar en aan zwangere vrouwen. De scholen verzorgen voor kinderen onder de 5 jaar regelmatig een voedzaam ontbijt en lunch. Lokale ondernemers krijgen steun als ze een winkeltje openen in een van de dorpen, op voorwaarde dat ze daar ook voedzame pap en zuivelproducten aanbieden. Voor een oplettende MCNV-donateur was met name dat laatste reden om ons te schrijven: "Winkels met zuivelproducten stimuleren is geen goed idee. Aziatische mensen hebben een lactose intolerantie." Graag geven wij een toelichting.

Lactose-intolerantie

Lactose-intolerantie is het onvermogen de melksuiker lactose te verteren, waardoor darmklachten ontstaan. Inderdaad zijn bijna alle Aziatische volwassenen lactose-intolerant. Wat in het artikel niet helemaal duidelijk is geworden, is dat het gaat om zuivelproducten voor baby's en hele jonge kinderen, en zij hebben die intolerantie nog niet. Ook geven we training en advies in het met lokale producten bereiden van voedzame maaltijden voor de totale bevolking. Het gaat dan om producten als pap, rijst, kikkers, vis en groenten. Dit alles om

Vraag van donateur

ondervoeding van vooral de jonge kinderen tegen te gaan.

Schoolmelkprogramma

De Vietnam Dairy Association heeft de regering en de ministeries eind 2018 gevraagd nieuwe zuivelproducten voor het schoolmelkprogramma in te voeren, naast verse melk, om te zorgen voor voldoende voeding en een gevarieerd dieet voor kinderen. Tran Quang Trung, voorzitter van de vereniging, zei dat het doel van het schoolmelkprogramma is om ondervoeding bij kinderen te verminderen.

Verse melk en andere zuivelproducten zoals yoghurt, plantaardige melk en kaas zijn rijk aan eiwit, ijzer, calcium en vitamine D. Ouders krijgen het advies om het eten van hun kinderen aan te vullen met een verscheidenheid aan zuivelproducten. Kinderen die lactose-intolerant zijn en geen verse melk kunnen verteren, kunnen in plaats daarvan genieten van plantaardige melk, gemaakt van zaden, zegt Trung. Het Vietnamese schoolmelkprogramma werd gelanceerd in 2016. Het heeft tot doel alle kinderen in kleuterscholen en basisscholen elke dag van melk te voorzien om ondervoeding te verminderen en hun gezondheid en fysieke kracht te verbeteren. Alle scholieren in arme districten en 70 procent van de scholieren in stedelijke en landelijke gebieden krijgen naar verwachting tegen 2020 melk, waardoor de gemiddelde lengte van jongens en meisjes met respectievelijk 1,5 en 2 centimeter zal toenemen, is de verwachting. (bron: Vietnam-News, 3 november 2018)

In Phu Yen en in Nong (Laos) zijn vooral kinderen onder de 5 jaar ernstig ondervoed. Hun gezondheid en ontwikkeling wordt nu bedreigd, bijvoeding in de vorm van een schoolmelkprogramma komt voor deze kinderen mogelijk te laat. Daarom zijn MCNV en partners in deze districten al begonnen aan duurzame voedingsprogramma's. ◀

Terugblik 2018

In het jubileumjaar 2018 heeft u onze projecten in Vietnam en Laos ruimhartig gesteund met uw donaties. Behalve voor de vier speciale projecten, vroegen we voor het eerst ook om een bijdrage voor de uitvoeringskosten (MCNV's Club van 50), waardoor de medewerkers in Vietnam en Laos hun werk kunnen voortzetten.

Voor uw grote betrokkenheid en steun zijn wij u zeer dankbaar!

Beter eten voor ondervoede kinderen

In de afgelegen dorpen van Phu Yen zijn duizenden kinderen onder de vijf jaar ondervoed.

Wij adviseren ouders goede voeding voor hun kinderen, helpen ze gezonde groente- en fruitsoorten te kweken en hun schamele inkomen wat aan te vullen. Dankzij uw bijdragen van in totaal € 28.000 krijgen de kinderen beter te eten.

De droom van Hoa's oma

De 9-jarige Hoa woont bij haar oma in een bergdorp in Dien Bien, ze heeft een lichamelijke handicap, kan niet goed lopen en praat moeilijk. Dagelijkse handelingen lukken haar met wat hulp steeds beter en oma's wens is dat Hoa binnenkort ook naar school kan. U bracht samen een bedrag van ruim € 27.400 bijeen, waarmee we nog 3000 gehandicapte kinderen in Dien Bien revalidatie en therapie geven, op weg naar een zo zelfstandig mogelijk leven.

Kom in actie tegen kindhuwelijken!

Vorig najaar riepen wij u op om in actie te komen tegen kindhuwelijken bij etnische minderheidsgroepen in Dien Bien. De meisjes raken op jonge leeftijd zwanger, trouwen en moeten van school af. We ontwikkelden een speciaal lespakket over seks en gezondheid, een goed begin. Met uw giften van in totaal € 23.900 leren wij nog honderden andere

tiensers zichzelf te beschermen tegen vroegtijdige zwangerschap. U maakt het mede mogelijk dat zij hun school kunnen afmaken.

Goede start voor kleuters in Phu Mo

Voor twee MCNV-projecten in Centraal Vietnam bracht u afgelopen winter een hartverwarmend bedrag bijeen, tot nu toe € 26.000. In de allerarmste dorpen in Phu Yen zijn veel mensen ondervoed en is er voedselonzekeheid. Onze aanpak: voedingsadviezen, extra maaltijden voor de kleuters en betere gewassen. En in Quang Tri heeft de schooljeugd professionele hulp nodig om psychische problemen de baas te kunnen. Met uw giften kunnen wij de deskundigheid van leraren verbeteren. ◀

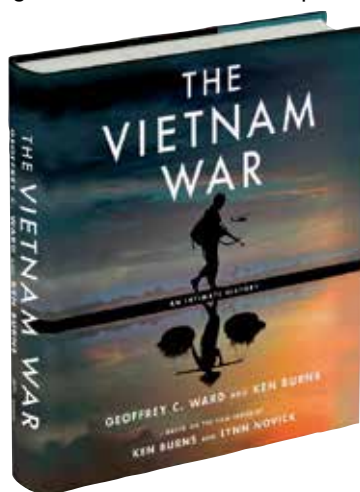
Heel veel dank!

Een imposant overzicht

The Vietnam War bestaat uit een documentaire van 18 uur. Daarnaast is er dit Engelstalige boek van ruim 750 pagina's waarin de ontwikkeling van de oorlog beschreven wordt vanuit verschillende gezichtspunten. Er is veel plaats voor gevechtsacties, maar er is ook aandacht voor de ervaringen van de achtergebleven familieleden, de rol van de journalisten, de omstandigheden waarin de Amerikaanse krijgsgevangenen verkeerden, actievoerders die stopzetting van de oorlog eisten, de politieke ontwikkelingen in Zuid-Vietnam en de acties (en twijfels) van de opeenvolgende Amerikaanse presidenten, Kennedy, Johnson en Nixon. Letterlijk geciteerde memo's, gesprekken en telefoontjes bieden een ongekend gedetailleerd inzicht. Voortdurend is de vraag van de president: gaan we deze oorlog winnen? De antwoorden zijn vaak diametraal tegenover elkaar gesteld. Niettemin breidt de Amerikaanse deelname aan de oorlog alsmaar uit. Met het voortschrijden van de oorlog verandert ook de strategie. Wat begint met beperkte en gerichte bombardementen als vergelding op acties van het Noorden culmineert in jarenlange systematische bombardementen om de Noord-Vietnamese regering tot onderhandelen te bewegen. De Amerikaanse militairen komen gaandeweg tot de conclusie dat de oorlog nooit gewonnen kan worden, tenzij door vernietiging van het hele land.

De VS neemt deel aan de oorlog vanuit de gedachte dat als één land verloren gaat aan het communisme, daarna ook het volgende land zal vallen (de dominotheorie). Met het voortschrijden van de tijd en de almaar toenemende inzet van troepen en materieel (en het oplopende aantal Amerikaanse slachtoffers) raakt dit idee verder op de achtergrond, net als het idee dat het land ook opgebouwd zou worden. Het verzet in de VS neemt toe en twee overwegingen gaan een hoofdrol spelen bij de opeenvolgende presidenten: ga ik de volgende verkiezingen winnen en hoe voorkom ik dat ik de eerste

president van de VS word die een oorlog verliest. Nixon blokkeert nog tijdens zijn race om het presidentschap de vredesonderhandelingen die Johnson probeert op te zetten. Nixon laat de Zuid-Vietnamese president Thieu weten dat hij beter af zal zijn als hij president wordt en zorgt er daarmee voor dat Thieu weigert deel te nemen aan de besprekingen

die daardoor niet starten. Het einde van het bloedvergieten in Vietnam heeft hij moedwillig vertraagd om het presidentschap binnen te slepen.

Zo'n dik boek laat zich moeilijk samenvatten in een paar alinea's, want heel veel thema's passeren de revue. De naïviteit en het patriotisme van de jongens die zich vrijwillig aanmelden als soldaat, de verhoudingen tussen zwart en wit in de VS en in het leger, de schrijnende taferelen als ouders de dood van hun enig kind te horen krijgen, de kentering onder de soldaten als duidelijk wordt dat de VS van de oorlog af willen: "als we deze oorlog niet willen voeren waarom zou ik daar dan voor doodgaan", de notoire corruptie in Zuid-Vietnam, het gegoochel met cijfers als het gaat om rapporteren over veilige gebieden in Zuid-Vietnam, de inflatoire cijfers over het aantal gesneuvelde vijanden, de pogingen de Amerikaanse pers te beïnvloeden ("het eerste dat sterft tijdens een oorlog is de waarheid"), de wijdverbreidheid en uiteenlopende aard

van het verzet in de VS tegen de oorlog, en de gruwelijke hoeveelheid geweld tijdens de veldslagen.

Dat laatste was mij in al zijn onthutsende detail al duidelijk geworden uit het boek "Matterhorn" van Karl Marlantes. Bijzonder vond ik het om hem een aantal keren tegen te komen in dit boek, net als de schrijver Tim O'Brien ("The things they carried") en de journalist Neil Sheehan, die met "A bright shining lie" de Pulitzer prijs won. Boeken die ik door de jaren heen heb gelezen en waar dit boek een samenhangende achtergrond aan geeft.

Hoewel er deelnemers aan de oorlog uit het Noorden aan het woord gelaten worden is dat zeer spaarzaam, het boek dat daar recht aan doet moet nog geschreven worden. Maar op één punt is die inbreng wel verrassend voor mij, in de beoordeling van het Tet-offensief in 1968. De opzet was op zo veel mogelijk en op zulke belangrijke plaatsen aan te vallen dat het Zuid-Vietnamese leger in elkaar zou storten en de Zuid-Vietnamese bevolking in opstand zou komen tegen het regime en dat ten val zou brengen. Dat lukt in het geheel niet en in de kringen van de Noord-Vietnamese legerleiding in het veld werden de kosten in mensenlevens en materieel zo groot geacht dat het offensief als een mislukking werd beschouwd. Die mening was de legerleiding van de VS ook toegedaan. Een brigade generaal spreekt zijn verbijstering uit over deze strategie: "Waarom zou de vijand zijn grootste voordeel weggeven: zijn bekwaamheid ongrijpbaar te blijven en zware verliezen te vermijden". Het duurt jaren voor het Noord-Vietnamese leger weer enigszins op sterkte is.

The Vietnam War is een imposant boek dat heel veel facetten van de oorlog over het voetlicht brengt. En terugkijkend vraag je je af of de VS niet meer lering hadden moeten trekken uit hun mislukte pogingen een oorlog te combineren met de instandhouding van een niet gedragen, om niet te zeggen gehaat, regime. ◀

Geoffrey C. Ward, Ken Burns: *The Vietnam War* ISBN 9781785039072

Vlak voor kerst zijn we vereerd met een bezoek van de Vietnamese ambassadeur, mevrouw Ngô Thi Hòa. Eind januari zijn Marijke Postma en Sietske de Haan te gast geweest op de ambassade op de receptie ter ere van de viering van Tet. Van links naar rechts: mevrouw Ngô Thi Hòa, Marijke Postma (voorzitter Raad van Toezicht), Huyen Thi Hoang en Dagmar Doleman

Colofon

MCNV verleent medische hulp aan de bevolking van Vietnam en Laos. Het legt verantwoording af over de besteding van gelden en geeft informatie over recente ontwikkelingen in Vietnam en Laos.

Giften

(ING) NLI6 INGB 0001090400
(Triodos) NL90 TRIO 0338 5367 60
RSIN 002856475

Redactie

Willem Eikelboom, Tom Fluitsma, Ab Stokvis,

Eindredactie

Saskia Stevens

Ontwerp en opmaak

Dettline, Amsterdam

Redactieadres

Weteringschans 32,
1017 SH Amsterdam.
telefoon [020] 627 04 11
e-mail: redactie@mcnv.nl

